

Nöje (veckobrev 11, Söndagen den 14e november 1999)

Hör på ekonyheterna att Stockholm fått sin första snö idag och det får mig att tänka på er stackare som går där hemma i dunjackor, mössor och ylletröjor. Själv bär jag shorts och vädret är det bästa tänkbara. Nu är det här som den svenska sommaren är, när den är som bäst; soligt, varmt, men inte för varmt, vindstilla och molnfritt. Vi har 25 grader på eftermiddagarna.

Denna vecka har jag ägnat åt att styra upp och organisera min tillvaro igen. Det har tyvärr varit lite ostrukturerat en tid, men nu verkar det bli ordning på allt igen. Det har dock inte inneburit att jag inte haft tid till att roa mig. I onsdags var det Rockabilly's som gällde. Rockabilly's är det häftigaste stället man kan gå till här, efter det att man nu beslutat sig för att Kickers nog är lite väl häftigt för Tommy. Kvällen blev kanonlyckad, men som ni alla vet så är jag väldigt bra på att ta vara på alla chanser till lite förlustelse. Tyvärr är det ganska krångligt att gå på lokal, eftersom att alla ställen ligger utanför staden, utmed interstate 75 och det innebär ju för det första att man måste ha tillgång till bil och för det andra att någon kan köra. Av någon anledning är alltid dessa ställen fulla och man kan ju fundera på hur folk kommer där ifrån, eftersom att det inte finns någon taxi nattetid. Därför händer det ofta som det blev i går, att man går på en fest (Andreis födelsekalas) och att man sedan stannar där man är. Inte alls att förakta.

Macon är inte annars någon nöjesstad av rang. Faktiskt ganska tråkig. Däremot finns det rika musiktraditioner rotade just här och det gör det särskilt intressant för mig. Musiken var ju faktiskt en av anledningarna till att jag valde just Macon och Mercer University. Macon har 120 000 invånare och är stort som Västerås eller Norrköping i jämförelse och är därmed Georgias näst största stad. Under inbördeskriget var Macon den enda stad som general Sherman inte brände ner under sitt korståg mot Savannah. Anledningen sägs vara att han lovade sin älskarinna som just var från Macon att skona denna stad. Det innebär att Macon är en av de mest kulturintressanta städerna i södern.

Från Georgia kommer flera från den amerikanska musikens förgrundsfigurer och flera av dem kommer faktiskt från Macon.

1933 föddes Richard Penniman, mer känd som Little Richard i Macon och medan han sjöng halvprofessionellt med lokala orkestrar extraknäckte han som diskare på Greyhoundterminalens kantin. Där utbrast han 24 år gammal spontant "Tutti frutti" när han råkade krossa en trave porslin och hans världshit var född. I alla fall om man skall tro legenden.

I Dawson utanför Albany, 4 mil från Macon föddes Otis Redding 1941. Han växte upp i Macon där han började sjunga i baptistkyrkans gospelkör, innan han for till kalifornien och blev en av soulmusikens giganter med bland annat "sittin' in the dock of the bay".

Trots dessa superkändisar är det bara Allman brothers band som förknippas med macon. De är legender här fortfarande. Kanske just för det grymma öde som drabbade dem. Gitaristen Duane Allman och basisten Berry Oakley vilar idag på kyrkogården här; Rose Hills. Den förstnämnde dog i en motorcykelolycka 1971 kort efter att bandet spelat in "live at Filmore east", den sistnämnde också i motorcykelolycka, men året därpå, men samma datum och i samma korsning mitt i centrala Macon. Det ironiska är att omslaget till gruppens första album fotograferades just på Rose Hills kyrkogård. Andra stora artister från georgia är James brown, B-52, REM och i Atlanta är Per Gessle och Marie Fredriksson av någon outgrundlig anledning; hedersmedborgare.

Från att haft ett visst musikintresse åt countrymusiken, har jag nu gått till att vara helt såld! Det är country på teve, country på radio, country på CD och country på scen som gäller. Jag slukar det mesta. För tillfället är det Tim McGraw som gäller och bästa låt är Dwight Yokums hit Thinking 'bout leaving. Funderar just på hur den kommer låta med farsan?

Även om han inte kommer hota Garth Brooks ointagliga första plats som countrys mest säljande artist, lär Travis Tritt sluta på en god andraplats när det är dags att summera detta året, som förövrigt anses vara ett av de sämsta countryåren genom tiderna. Travis Tritt har all anledning att vara nöjd, eftersom att han lär slå storsäljare som Martina McBride, George Strait och Vince Gill. Hank Williams skrev den och hade viss framgång med den, George Thorogood gjorde en oföreglömlig version och sålde miljoner plattor med hjälp av denna låt och idag är det just Travis Tritt som gör den, nu med draghjälp av en nu fet, sliten och före detta gitarrhjalte vid namn "Lonsome George" (ja, Travis kallar honom faktiskt så), drar han fulla arenor från öst till väst. Videon rullar på oavbrutet på musikkanalen på teve och George Thorogood är förstas med och spelar gura och det är inte utan viss nostalgi jag noterar hur häftigt han fortfarande kan bända i strängarna. Och vad heter låten? "Moving on over" förstås!

Kommer nu nästa storsäljande cover nu bli "Bad to the boone"? Gud hjälpe!

Jag läser i USA Today att en sammanställning av all skivförsäljning under 1900-talet placerar beatles på inte en helt oväntad första plats med 106 miljoner album. Garth brooks är god tvåa med 89 miljoner och Elvis kommer först på tredje plats med 77 miljoner plattor. Dock är Elvis den med mest guldkivor (80) och platina (43). The Eagles greatest hits 1971-1975, är det messt sålda albumet någonsin med 26 miljoner. En miljon mer än Michael jacksons; Thriller.

Övrigt att notera;

Singel:	Candle in the wind, E.John
Hårdrock	Led Zeppelin
Pop,Kvinna	Madonna
Alternativ rock	Debutalbum; Boston, Boston

Soundtrack

Bodyguard

Det drar nu ihop sig till Thanksgiving och det är nu klart att det blir firande i djävulens stad; New Orleans. Det skall bli ett kärt återseende och denna gång hoppas jag att vi kan stanna till vid Montgomery, Alabama som ligger på vägen. Det är ju på Oakwood Cemetery som Hank Williams vilar. Han växte upp i Montgomery och det var där han lärde sig att spela gitarr medan han jobbade som skoputsare och jordnötsäljare och ibland uppträdde i det direktsända lokalradioprogrammet WSFA. Efter sitt genombrott turnerade Hank flitigt, men missbrukade samtidigt allt som gick att missbruka och dog vid 29 års ålder i baksätet på en bil från en spelning till en annan. Utanför den kommunala byggnaden i Montgomery finns en bronsstaty av countrylegenden och det skulle vara tungt att komma hem med ett mig stående bredvid. Något för farsan och brorsan att hänga upp i musikstudion där hemma.

Nu på fredag är det ju min födelsedag och dagen till ära kommer vi hyra en bil, åka till Atlanta, se Trashers spöa Buffalo Sabres och roa oss kungligt. Det blir en hel helg! Antar att nästa veckas brev kommer att handla om just detta. Ta hand om er i mörkret, krama varandra och tänk på den ljusa tid som ni ändå har framför er. För det blir ju alltid ljusare igen. Jag tänker på er.